N°. 72. A°. 1839.

ARNHEMSCHE COURANT.

Zondag 5 Mei.

Eventuële abdicatie van' Z. M. den koning der Nederlanden.

Er zijn er die denken dat Z. M. onze tegenwoordige koning door het ratificeeren der traktaten met de groote mogendheden en België, overeenkomstig de laatste wijzigingen der conferencie, bij de nota van 23 januarij laatstleden medegedeeld, afstand doen zou van den troon der Nederlanden.

Dit hun gevoelen gronden zij op artikel 29 der grondwet, hetwelk uitdrukkelijk zegt: »*De koning der Nederlanden kan geene vreemde kroon dragen.*"

Nu, zeggen zij, aanvaardt Z. M. de tegenwoordige koning der Nederlanden, bij de nieuwe traktaten, eene vreemde kroon, namelijk die van het nieuwe groothertogdom Luxemburg. De gedeelten van Limburg, welke, volgens de nieuwe traktaten, de koning der Nederlanden afstaat aan den groothertog van Luxemburg, om den Duitschen bond tot schadeloosstelling te dienen voor hetgeen dezelve in Luxemburg verliest, worden vreemd grondgebied. Dit is zoo waar, dat zij, in geval van oorlog tusschen de Nederlanden en den Duitschen bond, hun contingent van troepen aan den Duitschen bond zouden moeten leveren tegen Nederland. Zij gaan wijders over onder eene vreemde kroon, te weten de groothertogelijke kroon van Luxemburg. Wat toch zou men eene vreemde kroon noemen, indien het niet ten aanzien van Nederland de Luxemburgsche is, die (door een besluit des bondsligchaams, waarvan de groothertog deel uitmaakt) gedwongen worden kan tegen den koning der Nederlanden oorlog te voeren?

Zoo spreken degenen die meenen dat de koning der Nederlanden, naar luid van art. 29 der grondwet, de nieuwe groothertogelijke kroon van Luxemburg niet zou kunnen aanvaarden, zonder daardoor tevens afstand te doen van de Nederlandsche kroon.

Zij erkennen dat, wel is waar, art. 1 der grondwet eene uitzondering scheen daar te stellen op art. 29; maar zij meenen, dat, volgens den algemeenen regtsregel, die elke uitzondering naauw beperkt tot hare termen en volstrekt geene uitstrekking derzelve toelaat, de uitzondering, welke art. 1 der grondwet voor Luxemburg scheen te willen daarstellen, niet stilzwijgend kan worden uitgestrekt tot andere landstreken, die tot de groothertogelijke kroon overgaan. Zij meenen des te meer grond voor dit hun gevoelen te hebben, omdat de uitzondering, in meergemeld artikel 1 der grondwet vervat, hunnes erachtens, op een onjuist begrip steunt.

Dat art. 1 [illegible] Luxemburg, in de grenzen bij gemeld traktaat (van Weenen, den 9den junij gesloten) bepaald, *onder dezelfde souvereiniteit als het koningrijk der Nederlanden geplaatst zijnde*, zal dezelfde grondwet hebben; behoudens deszelfs betrekkingen tot het Duitsche verbond." Nu, zeggen zij, was het groothertogdom Luxemburg, bij het Weener traktaat niet *onder dezelfde souvereiniteit* als het koningrijk der Nederlanden geplaatst. Het groothertogdom was bij art. 67 van het Weener traktaat aan den koning der Nederlanden (eigenlijk als prins van ORANJE NASSAU) tot schadeloosstelling gegeven voor de Nassausche bezittingen door Z. M. (als vorst van Nassau) aan Pruissen afgestaan. Het groothertogdom was, luidens art. 67, aan onzen koning gegeven *met de bevoegdheid om betrekkelijk de opvolging in die provincie zoodanige beschikkingen tusschen zijne zonen te maken*, als Z. M. meest overeenkomstig zou achten met de belangen des rijks en zijne vaderlijke toegenegenheid (voor zijne zonen namelijk). Dit was niet het groothertogdom onder dezelfde souvereiniteit als het koningrijk der Nederlanden plaatsen. Want aangenomen zelfs, dat het niet scheen aan te duiden dat de koning der Nederlanden, die geene vreemde kroon kan dragen, de Luxemburgsche kroon al dadelijk aan een' van hoogstdeszelfs zonen zou afstaan; aangenomen dat de beschikkingen daaromtrent door Z. M. tusschen deszelfs zonen te maken, slechts op de toekomst zagen, — zoo beperkt echter art. 67 die beschikkingen tot hoogstdeszelfs *zonen*; terwijl, gelijk men weet, de Nederlandsche souvereiniteit ook in de vrouwelijke linie overgaat, en niet van de vrije beschikking des konings afhangt. Ten onregte schijnen dus de opstellers der grondwet in art. 1 te hebben gemeend, dat het groothertogdom Luxemburg onder *dezelfde souvereiniteit* als het koningrijk der Nederlanden, bij art 67 van het Weener traktaat, geplaatst was.

Daarbij voeren zij aan, dat het moeijelijk te begrijpen is, waarom men, duidelijk bepaald hebbende dat de koning der Nederlanden geene vreemde kroon kan dragen, hierop eene uitzondering maken zou voor de Luxemburgsche kroon, wier betrekkingen tot den Duitschen bond de cumulatie nog meer verwikkelen.

Om al het bovenstaande zijn zij dus van oordeel dat, tenzij art. 29 der grondwet gewijzigd wierd (met overleg der Staten-Generaal natuurlijk, de Tweede Kamer in dubbelen getale opgeroepen) Z. M. onze tegenwoordige koning, door het aanvaarden der nieuwe groothertogelijke kroon van Luxemburg, afstand doen zou van den troon der Nederlanden.

Wat ons aangaat, wij hebben ons gevoelen omtrent dit belangrijk vraagpunt nog niet kunnen vestigen. Het is mogelijk dat Z. M bij hoogstdeszelfs klimmende jaren de nieuw te vestigen orde van zaken aan den opvolger des rijks, den prins van ORANJE, overlaten wil, en zijne zorgen voortaan uitsluitend bij Luxemburg wil bepalen. Waar de kroonprins tot nog toe gelegenheid had om zijne talenten openlijk te toonen, op het slagveld, geschiedde zulks luisterrijk. Bij eene vroegere gelegenheid zeiden wij reeds, geene reden te weten waarom men ook in het kabinet van Z. K. H. geene heilzame en roemwaardige maatregelen verwachten zou. Het kan zeer wel zijn, dat Z. M. de regering over het nieuwgewijzigde koningrijk aan eenen nieuwen scepter wil overlaten; doch wij meenen beter te doen Zijner Majesteits inzigten dienaangaande niet vooruit te loopen.

Niet ondoelmatig echter zal het misschien wezen, eenige woorden te zeggen nopens hetgeen, onzes erachtens, de natie van den prins van ORANJE wenschen zou.

GRIEKENLAND.

Munchen, 25 april. Uit Griekenland komen bijna geene tijdingen herwaarts. De Grieksche bladen, die zich met eene hier onverdragelijke en bijna onbegrijpelijke vrijmoedigheid uitlaten, mogen niet uitgegeven worden, zoodat zelfs bekende Griekenvrienden langen tijd zonder naauwkeurige berigten nopens den inwendigen toestand van Griekenland verkeeren. Volgens particuliere brieven duurt de geldelijke verlegenheid der regering steeds voort, in weerwil van de groote bezuinigingen in alle takken des bestuurs. Het onderrigt is in zeer bloeijenden staat en een groote leerijver bezielt jonge en oude Grieken. Dat godsdienstige geschillen zich ook in dit jeugdige rijk vertoonen, is in onzen tijd wel niet te verwonderen. Ten gevolge derzelve, zegt men, zou het bloeijende opvoedings-instituut van eenen Noord-Amerikaan ontbonden worden, omdat men voorgeeft dat het protestantsche grondstellingen poogt te verbreiden. Roomsch-katholieke priesters schijnen daarentegen bijval te vinden. Het verlangen des volks naar eenen erfgenaam van den troon, ter bevestiging der regering, is algemeen. (*H. Z.*)

DUITSCHLAND.

Men schrijft uit Frankfort: Sinds eenige dagen staat de heer *Ch. Durand* niet meer als redacteur onder het *Journal de Francfort*. Nopens zijnen opvolger schijnt nog niets [illegible] de drukker vooreerst de verantwoordelijkheid van het dagblad op zich genomen heeft. Het is echter eene daadzaak, dat de heer *Durand* zich nooit meer om de redactie des *Journal de Francfort* bekommerde, dan dat hij er nu en dan een eigen artikel in verschijnen deed. (*H. Z.*)

Frankfort, 1 mei. In het *Journal de Francfort* van heden leest men het volgende: Sedert eenige dagen had de minister van Frankrijk te Frankfort bemerkt, dat een persoon zijne schreden volgde, en om het hotel der legatie rondzwierf. Eergisteren volgde deze mensch den minister zoo na en zoo aanhoudend, dat deze, zulks moede, hem de ongepastheid van zijn gedrag meende te moeten onder het oog brengen. De persoon antwoordde dat hij wenschte kennis met hem te maken; toen de minister hervatte dat hij volstrekt geen verlangen gevoelde om hem te leeren kennen, werd de andere zeer toornig en daagde den minister uit. Daarbij was hij als razend en slingerde zijnen stok met zulke dreigende gebaarden heen en weder, dat de minister het raadzaam vond hem dien te ontrukken. Intusschen was de wacht toegeschoten en de persoon werd gearresteerd. De zaak wordt thans bij de policie onderzocht; de persoon heet *Donndorf*, en is reeds meermalen uit Parijs geëxpulseerd. (*P. A. Z.*)

Hannover, 27 april. De aanschrijving aan de landelijke gemeenten om nieuwe kiezers te benoemen in de plaats der kiezers, die de regering als »bedankt hebbende" beschouwt, omdat zij geweigerd hadden nieuwe afgevaardigden te kiezen, is volstrekt vruchteloos gebleven. In de meeste districten der provinciën Luneburg en Osnabruck heeft men geweigerd nieuwe kiezers te benoemen, de oude herkozen, of nog meer verklaarde vrienden der grondwet benoemd. (*H. Z.*)

— Onlangs kwam een boer dronken uit eene herberg, en schreeuwde als bezeten: »Wij hebben geen koning meer noodig: [illegible] geen koning meer!" De policie schoot terstond toe om hem wegens hoogverraderlijke bedoelingen gevangen te nemen; maar de boer verdedigde zich: Wij hebben er immers reeds een', [illegible]

ENGELAND.

Londen, 3 *mei*. Nu de Iersche zaak, na den jongsten worstelstrijd in het parlement deswege, op den achtergrond is gesteld, neemt de zaak van Jamaika geheel de aandacht in. Men weet dat het ministerie, de twisten tusschen den gouverneur en de wetgevende kamer aldaar moede, voorstelde de staatsregeling van genoemd eiland, gedurende vijf jaren, buiten kracht te stellen. De tories nemen de houding aan, om zich met alle kracht daartegen te verzetten. Zeker heeft de maatregel iets stuitends en veel bezwaar in de uitvoering. Intusschen willen de ministers deswege niet in het minste te wijken.

De twist met Noord-Amerika schijnt genoegzaam zeker in der minne te zullen worden bijgelegd.

— In het huis der lords sprak lord *Brougham* gisteren in het breede over de vrijheid van de drukpers op Malta, en deed eene motie, dat de daaromtrent gemaakte ordonnantie door H. M. mogt worden afgekeurd; welke motie echter, voornamelijk ten gevolge van eenige aanmerkingen van lord *Wellington*, weder is ingetrokken.

In het huis der gemeenten gaf lord *Stanley* dienzelfden avond kennis, dat hij voornemens was, eene motie te doen, met betrekking tot het plan van het gouvernement aangaande de nationale opvoeding, en herhaalde lord *John Russell* de verzekering, dat de Kanada-bill maandag aanstaande door hem zou worden ter tafel gebragt.

FRANKRIJK.

Parijs, 3 *mei*. Omtrent de ministeriële crisis bestaat bij voortduring dezelfde onzekerheid.

— De viering van den naamdag des konings wordt door het schoonste weder begunstigd, en alles heeft alhier een feestelijk aanzien.

De bevolking stroomt naar de *Champs Elysées*, den tuin der Tuileriën en de Boulevards, alwaar openbare vermakelijkheden zullen plaats hebben, en niets duidt aan, dat deze dag door de woelingen der partijen zal worden ontsierd.

BELGIE.

Brussel, 2 *mei*. In de zitting van de kamer der afgevaardigden heeft de heer *de Theux*, minister van buitenlandsche zaken, eene staatkundige mededeeling gedaan, welke een overzigt bevatte der jongste reeds bekende onderhandelingen te Londen.

Vervolgens zijn de navolgende ontwerpen van wet voorgedragen:

1°. De aanvraag van een crediet van 4.986,000 francs, tot betaling van het eerste halfjaar der ten laste van België gebragte schuld.

2°. Een ontwerp tot terugbetaling van den tol op de Schelde, aan de Belgische schepen en aan die van alle andere natiën, *met uitzondering van die van Holland*.

3°. De aanvraag van een crediet van 300,000 francs, tot goedmaking der kosten van de dadelijke onderhandelingen met Holland.

4°. Een ontwerp, betrekkelijk eene nieuwe regterlijke organisatie en de verdeeling der kiesdistrikten in Limburg en Luxemburg.

5°. Een ontwerp, houdende bepalingen ten aanzien van de Fransche officieren, welke gedurende den oorlog in Belgische dienst zijn opgenomen.

NEDERLANDEN.

Amsterdam, 3 *mei*. De gala-representatie op gisteren avond in den Franschen schouwburg alhier, welke met de tegenwoordigheid van Z. M. den koning en van H. K. H. de prinses *Albert van Pruissen* is vereerd geworden, had reeds vroeg eene talrijke en aanzienlijke menigte naar den schouwburg gelokt.

Bij het verschijnen der vorstelijke personen rees het geheele publiek op, en gaf staande, door levendige en herhaalde toejuichingen, zijne vreugde op de ondubbelzinnigste wijze te kennen.

Eindhoven, 2 *mei*. De inspectie op de Kempsche heide, tusschen Boxtel en Oosterwijk, welke gisteren heeft plaats gehad, is bijzonder grootsch en luisterrijk geweest. Ten 9½ ure waren alle troepen aldaar in vijf liniën geschaard. De eerste bestond uit de 1ste brigade van den erfprins *van Oranje* (7 bataljons;) de 2de, uit de 2de brigade van den generaal-majoor *van der Duin* (7 bataljons:) de 3de uit 2 regementen dragonders en 1 regement huzaren; 5de, uit 10 batterijen artillerie.

Niet lang nadat al de troepen bijeen waren, kwamen de doorluchtige vorsten aanrijden, en, zonder zich op te houden, reden zij eerst de gelederen der verschillende korpsen langs; aan het hoofd bevond zich Z. K. H. de grootvorst troonopvolger, en aan deszelfs regterhand Z. K. H. de prins *van Oranje*. De grootvorst was in Russich uniform gekleed en droeg slechts eene orde, namelijk het grootkruis van den Nederlandschen Leeuw. Na den afloop der inspectie, gedurende welke de muziek der korpsen het Russische volkslied speelde, plaatsten zich de vorsten, met uitzondering van den prins *van Oranje*, op een punt, alwaar de troepen voor Z. K. H. den grootvorst defileerden; Z. K. H. de prins *van Oranje*, na zich eenigen tijd aan het hoofd der troepen te hebben bevonden, keerde naar het doorluchtig gezelschap terug, omhelsde zijnen keizerlijken neef, en plaatste zich daarop naast hem. De staf van Z. K. H. den prins *van Oranje* was schitterend, en ook Z. K. H. de grootvorst had een talrijk gevolg van officieren in verschillende uniformen bij zich. De infanterie heeft eenmaal, en de kavallerie en artillerie hebben tweemaal voor Z. K. H. den grootvorst gedefileerd. Z. K. H. de grootvorst en Z. K. H. de prins *van Oranje* hebben hunne bijzondere tevredenheid over de houding en exercitiën der troepen betuigd. De manoeuvres der rijdende artillerie werden, zoowel bij het van front veranderen, als het vuren met losse kardoezen, bijzonder snel en juist uitgevoerd. Zij verwierven lofspraak op lofspraak, even als de grenadiers, die, nadat de troepen gedefileerd hadden, nog in het bijzonder exercitiën voor Z. Keiz. H. den grootvorst ten uitvoer bragten. De commandant van dat corps, Z. K. H. prins *Alexander*, tweede zoon van Z. K. H. den prins *van Oranje*, gaf zijne bevelen met eene bedaardheid en naauwkeurigheid, die de algemeene verbazing wekten. Oude en kundige officieren verzekerden bij herhaling, dat men deze jongen prins niet te veel lof daarvoor kon toezwaaijen, ja dat hoogstdeszelfs commando onverbeterlijk was. De rustige houding, waarmede Z. K. H. te paard zit, werd door al de aanwezende officieren der kavallerie bewonderd, en belooft, dat deze prins een uitmuntend ruiter zal worden.

Boxtel, 27 *april*. Bij het opwerpen van batterijen, onder directie van den luitenant der grenadiers, *van Daalen*, is bij het graven der gracht van die aan de Komsche hoeve, op den weg van Oirschot, opgedolven eene oude wapenrusting, bestaande in: helm, borstharnas, piek, enz., geheel van koper, welke, ofschoon reeds veel verteerd, nogtans alle kenmerken draagt, van den tijd te zijn van *Maarten van Rossum*, die, volgens plaatselijke kronijk, in den jare 1543, het kasteel alhier belegerde en in brand stak.

Mengelwerk.

Tafereelen uit Engeland.

Londen, april 1838.

I.

GOED GEZELSCHAP.

Wat de Franschen voorheen *bonne compagnie* noemden en wij niet altijd zonder belagchelijke gemaaktheid *respectable people*, *nice people*, *gentlemen*, *select people* heeten, bestaat nog in Engeland, alhoewel, ten gevolge der revolutionaire schokken, onze aristocratie eene sterke infusie van plebcisme heeft ondergaan. Londen is nog niet zoo geëncanailleerd als Parijs, en de whigs zijn meer *gentlemen* dan de liberalen; het goed gezelschap, wel is waar, is beperkt, maar talloos zijn degenen die er toe willen behooren. Iedereen haakt er naar, iedereen kan er overigens min of meer in worden ingewijd, en echter is niet altijd, gelijk men oppervlakkig zou gelooven, dat *goede gezelschap* nuttig en goed.

O mijn eerwaardige vader! gij bevondt u onder den invloed van een oud vooroordeel, toen gij mij zoo levendig aanbevaalt mijne vrienden te kiezen, niet anders te zien dan *goed gezelschap*, *nice people*. Is de oude beteekenis van dit woord verdwenen, of was het mijne onhandigheid alleen, die de bouwstoffen leverde tot het verhaal, hetwelk ik aan de nakomelingschap legateer.

» CHARLES, mijn zoon, " zeide mijn vader, toen ik het erfelijk slot zou verlaten en den weg naar Londen inslaan, » gij gaat uwen regts-cursus beginnen; de oude advokaat O' MEAGHER heeft mij beloofd over uwe studiën te waken. Gij zijt op goeden weg, en het is eene heerlijke loopbaan die gij inslaat; maar vergeet niet dat alles afhangt van den eersten stap. De beste politiek van een jong mensch is goed gezelschap te zien. Geene gevaarlijke liaisons, geene heillooze genoegens. Kies onder uwe bekenden diegenen wier beschaafd en geregeld leven hun de onloochenbaarste regten geeft tot dien titel, die alles uitdrukt: *goed gezelschap*.

Mijn vader had niet veel van de wereld gezien; vrederegter ten platten lande, had hij van kindsbeen af diepen eerbied gekoesterd voor alles wat in de minste betrekking stond tot den regtsgeleerden stand. Eene kroon zou hij niet hebben geruild tegen den schoonen titel van advokaat, dien hij mij als de hoogste eer bestemde. Hij bewonderde de ontzaggelijke pruik onzer magistraten; hij gevoelde hoogachting voor den stok van den deurwaarder; ik geloof zelfs, dat het stuk zwanenvlerk, waarvan de griffier zich bedient, hem eerwaardig toescheen. Zijne bibliotheek bestond uitsluitend uit regtsgeleerde werken; degene welke hij niet magtig had kunnen worden waren vertegenwoordigd door kartonnen figuranten, die aan de bedrogen oogen der bezigtigers de titels voorhielden dier kostelijke werken, in bataljons gerangschikt.

Mijne neigingen waren zachtaardig en vreedzaam; ik beminde de studie en besteedde het eerste jaar van mijn verblijf te Londen zoo wel, dat mijn vader, onderrigt van mijnen ijver door den ouden advocaat, onder wiens voogdij ik mij bevond, mij in zijne brieven meende te moeten herinneren de wereld te zien en toch vooral *goed gezelschap* te zoeken.

Maar waar die te vinden? Aan welke teekenen dit ras te herkennen? Ik behoefde ten minste eenige brieven van aanbeveling, en ik schreef mijnen vader ten einde hem die te vragen, toen BUTTLER, een jong student, als ik, in mijne kamer trad.

De eenige uitspanning welke ik mij somtijds veroorloofde, was eene cigaar te rooken. BUTTLER ging zitten. Wij omringden ons naar genoegen met wolken van dien geurigen damp, en, na de politiek te hebben behandeld:

— Ik ga van avond, zeide hij, naar het bal van WILLIS; zijt gij van de partij?

— Ik ken WILLIS niet, hoe zou ik naar zijn bal gaan?

— He, jonge-lief, 'tis een publiek bal; ik heb ingeteekend, en zal u voorstellen; kom, ga mede.

— Neen inderdaad, hernam ik, der vaderlijke aanbeveling indachtig.

— Bah! waarom? allerliefste vereeniging, voortreffelijk orkest; wij zullen van avond zeer goed gezelschap hebben.

— Goed gezelschap? hervatte ik, met nadruk op die twee beteekenisvolle woorden.

— Wel zeker; de FITZROY, de CAVENDISH, de BURLEIGH; ik zou er meer dan vijftig kunnen opnoemen, waaraan ik u voorstellen zal, zoo gij wilt. Wat zegt gij? Hebt gij besloten?

— Maar hoe laat moet men klaar zijn?

— Ten half elf; ik kom u afhalen, zoo gij wilt.

— Er viel niet te dralen, mijn goed gezelschap was gevonden. Ik verzuimde niet een prachtig toilet te maken, en verwachtte ongeduldig het rijtuig mijns vriends. In minder dan tien minuten bevond ik mij in het midden dier schitterende vereeniging, en de lichtkroonen der zalen en tooisels der dames misten niet op mij dien indruk te maken, dien deze betoovering des bals altijd op een' landjonker maakt. Mijn vriend, die mij tot stuurman diende, rigtte zich naar eene groep uit vier personen bestaande: uit eene groote jufvrouw, sentimenteel en blond; uit hare jongere zuster, kleiner van gestalte; uit eene moeder, bezaaid met linten, naar den laatsten smaak, en uit eenen jongen buitengemeen bleeken dandy, wiens teeder teint en ligte gang aan het andere geslacht schenen te behooren. Wie zou aan deze onfeilbare kenteekenen het goede gezelschap niet hebben herkend? De vader, grijsachtig hoofd, onderscheidde zich door de slimheid en spotachtigheid zijne physionomie; het was duidelijk dat het idealismus daar nooit was geweest. Het was geen gewoon gezigt; het waren trekken, geslepen door den omgang der wereld en het misbruik der diplomatie, waartoe de wellevendheid leidt. Overigens rangschikte de snede zijner kleeren, de witheid en bezorgdheid zijner das hem blijkbaar in de categorie der menschen van goed gezelschap, welke mijn vader mij zoo dringend had aanbevolen. BUTTLER kende ze zeer goed, en na mij aan al de leden der familie te hebben voorgesteld, gaf hij mij de noodige inlichtingen. Ik was min of meer verwonderd, te vernemen dat de heer PRINGLE niets anders was dan een makelaar in effecten en woonde in Brunswick-square.

— Maar hij is zeer rijk, vervolgde BUTTLER; 't is iemand dien men overal kan ontvangen, die prachtige salons heeft, eene bekoorlijke vrouw, die hare dochters aanbidt, en welke dochters, oh! verrukkelijke meisjes! gij zult er over oordeelen.

In alle geval kon een rijke effecten-makelaar, van Londen, wezenlijk goed gezelschap zijn voor den zoon van eenen armen regtsgeleerde uit de provincie.

— Mijn waarde FREDERIK, ging BUTTLER voort, zich wendende naar den langen jongeling, bleek en ros, wiens achtelooze blikken de rozetten der zoldering schenen te tellen, veroorloof mij u kennis te doen maken met eenen mijner goede vrienden, den heer VALENTIJN FLEMING.

De dandy verwaardigde zich zijn kwijnend oog op mij te laten vallen, terwijl zijne regterhand eenen geparfumeerden batisten doek aan den mond bragt. Ziedaar eene presidentatie in regel. Ik wilde daarop toonen, dat ik mijne wereld kende, en verzocht de oudste der misses PRINGLE, om eenen dans. Mijne danster had reeds lang hare jeugdige beschroomdheid afgelegd: reeds tamelijk gevorderd in jaren, voor een meisje ten minste, lachte, schertste en babbelde zij met eene gemakkelijkheid, die iedere getrouwde vrouw haar had kunnen benijden. Tusschen de figuren stond het gesprek niet stil; [illegible] te vergelijken met die provincie-meisjes, [illegible] eene of twee uitgestotterde syllabes nooit overschrijdt; welk een onderscheid! Ik ontving twee kleine waaijertikjes tot beknorring en waarschuwing. Bij het einde van *l'été* was ik tevreden met mijne danster; toen de *poule* was geëindigd, was ik verrukt over mij zelven. — Ginds zit mama hare whist-partij te maken, zeide zij; indien wij haar eens gingen zien?

En zonder omstandigheden nam zij mijnen arm, en doorkruiste snel de talrijk gevulde zaal. Tegenover de moeder, aan de whist-tafel, zat eene oude douairière met kromme nagels en puntigen neus. De moeder beschouwde mij oplettend, en toen zij de soort van geïmproviseerde vertrouwelijkheid bemerkte welke hare dochter mij waardig gekeurd had, vereerde zij mij met den minzaamsten glimlach.

— 'T is voor het eerst dat gij hier komt, mijnheer FLEMING?

— Mevrouw, viel een der medders op de hand van mevrouw PRINGLE in, gij gooit schoppen weg in plaats van ruiten; pas op.

— Voortreffelijk orkest! vervolgde zij, zonder haren misslag te bemerken; allerliefste avond, niet waar, mijnheer FLEMING?

Een vrij teedere blik van miss PRINGLE bewees mij, dat zij zich het compliment toegerekend had. Maar de partij was verloren, en de vijandige douairière haalde reeds met haar vijf buitzuchtige vingers het door mistress PRINGLE verloren geld.

— 'T is mijne schuld, ik beken het, zeide deze laatste.

— Men let op zijn spel, bromde de ontevreden partner.

Miss PRINGLE mijnen arm even aanrakende, en het hoofd omwendende, fluisterde mij toe:

Wij hebben het spel der dames gestoord; de quadrille gaat beginnen.

Wanneer eene jonge vrouw begint *wij* te zeggen, sluipt de hoop in het hart van den minst verwaande; en ik beken dat reeds het gevoel mijner verovering mij eene zekere trotschheid inboezemde, toen, na drie of vier contre-dansen, die mij door miss ZEPHYRA en miss GEORGIANA, hare tweede zuster, werden toegestaan, ik mij tegenover miss EMILIA, de derde dochter van mistress PRINGLE, bevond. EMILIA was klein en welgemaakt, minder vrij, minder welsprekend, minder gemakkelijk van omgang dan miss ZEPHYRA, hare oudste zuster, minder satiriek en minder streng dan miss GEORGIANA. Mijn hart werd gekluisterd door miss EMILIA, door hare twee groote zwarte oogen, nadenkend en doordringend tevens, door de bevalligheid en kieschheid van haren gang, door eene fijnheid van glimlach en eene zekere natuurlijkheid van karakter, die al hare gewaarwordingen met eene kluchtige levendigheid verried. Ik bragt EMILIA naar hare plaats terug en gaf haar weder aan hare moeder, die ik zittende vond op eene ottomane, naast eene groote bleeke dame, beschaduwd door een bosch van dahlia's. Men praatte, ik nam deel in het gesprek. De twee dames maakten hare aanmerkingen op de dansers en dansters, en wreekten zich door een weinig kwaadsprekendheid, over de verveling die men altijd ondervindt als men het ongeluk heeft tapisserie te maken. De epigram werd niet gespaard, en daar de satyre zelfs eentoonig wordt als men haar te veel bezigt, droegen onze moeders zorg hare hekelingen te doormengen met teedere en sentimentele aanmerkingen omtrent hare dochters.

— Wie is, vroeg mistress PRINGLE, die jufvrouw, zoo kort van taille, zoo dun van beneden, zoo dik van boven, en die veel weg heeft van een uitroepingsteeken?

— Het is mijne dochter, mevrouw, riep de andere dame uit, terwijl zij verwoed opstond en met een bliksemend oog afscheid van haar nam.

Ik bleef bij de gelukkige moeder, die mij beurtelings lofredenen hield op de interessante ZEPHYRA, de vernuftige GEORGIANA en de levendige EMILIA; daarna mij haar kaartje in de hand schuivende: Wacht niet, zeide zij zacht en minzaam, dat wij u eene invitatie in alle regelen zenden. Wij zijn menschen zonder complimenten. Mijne dochters zijn muzikaal, gij ook: men zal sonaten spelen, wat praten, Het zal ons veel genoegen doen u te zien.

Ik boog en bedankte. Alles nam eene voortreffelijke wending, en men had op mijne lippen dien glimlach van innerlijk genoegen kunnen zien, dat ons verlevendigt als wij tevreden zijn over de fortuin en ons zelven. Daar een geluk nooit alleen komt, ontving ik denzelfden dag eenen brief van mijnen vader, die mij meldde, dat men hem tot baronet (*) had verheven. Acht dagen later kwam een broeder uit een ander bed, dien ik nooit gekend had, en in het Indische leger dienst had genomen, te sterven, bij zijne ontscheping te Plymouth, en liet mij erfgenaam van den vaderlijken titel, hetgeen niet weinig bijdroeg om mij goed gezelschap te maken. Na hem den tol der tranen te hebben gebragt, die de omstandigheid vorderde, maakte ik toebereidselen tot mijn vertrek, om mijnen vader te gaan bezoeken; doch hij schreef mij dat hij naar Windsor ging, waar hij drie maanden zou vertoeven, en ik bleef te Londen.

(Vervolg en slot hierna).

Aardbeziebladen-thee.

Wij meenen bijzondere aandacht op dit stuk te mogen vestigen; het hier aangeradene kan welligt ook in Nederland een even nuttige als winstgevende tak van nijverheid worden. — Ongetwijfeld zal er wel iemand, in het nu juist geschikte [illegible] proef van nemen; gaarne zullen wij daar[illegible] eene mededeeling ontvangen.)

Berlijn, april 1839.

De heer VON JOHNSTON — op Mittelsteinsdorf in Silezië — bepaalt met lofwaardigen ernst en ijver de aandacht op het gebruik der aardbezie-bladen als thee. In eenige huisgezinnen zijn zij daartoe trouwens reeds lang gebruikt; maar nog nimmer zijn zij als tak van nijverheid met zoo veel kennis van zake aanbevolen als thans. Het onderwerp is des te belangrijker, omdat wij Duitschers toch eindelijk bedacht zullen moeten moeten worden om bij aangroeijende volksmenigte nieuwe bronnen van nijverheid te openen, en onzen, door staats-operatiën en volkszeden, geschokten finanteelen toestand voor verderen achteruitgang te bewaren. Het is verbazend hoe veel geld er jaarlijks voor vreemde thee uit het land gaat. Daarvoor krijgen wij dikwijls nog vervalschte waar; en al kregen wij de echte thee, zoo zou het nog te bezien staan of onze eigene gewassen geen beteren drank kunnen geven. Ten dien aanzien rigten wij met den heer VON JOHNSTON de opmerkzaamheid op de aardbezie-plant. Zij levert ons eene aangename thee, die ons niets kost dan de moeite aan het inzamelen en droogen besteed.

Het inzamelen valt gemakkelijk, vermits de weldadige aardbezie-plant vrij dikwerf op drooge heuvels, dammen en rotsen groeit en zich steeds zuiver houdt. Men heeft daarbij slechts de voorzorg te gebruiken, dat men de jonge, teedere, nog in ontwikkeling verkeerende en niet de oude bladen kiest. Ook vermijde men die, welke aangestoken en gebeten zijn. De beste tijd van de inzameling is van mei tot in de helft van junij. Men kiest daartoe warme dagen.

(*) Een zeer algemeene en niet bijzonder geachte titel in Engeland, omtrent gelijk staande met ons jonkheerschap.

De bladen worden in de lucht gedroogd, doch zoo, dat zij niet blootgesteld zijn aan de zon, waardoor hunne fijne, geurige bestanddeelen vervliegen. Het is goed ze met vloeipapier te overdekken; men keert ze dikwijls om, opdat zij nergens tot rotting overgaan. De bladen vooraf te wasschen, is niet raadzaam; want zij zijn van nature reeds zuiver en zouden door het wasschen veel van hunne geur en schoone groene kleur verliezen. Wil men deze inlandsche thee nog meer overeenkomst met de buitenlandsche geven, en haar bovendien nog eenen kruidigen nasmaak, die aan alle in de lucht gedroogde planten eigen is, ontnemen, zoo getrooste men zich de moeite welke de Chinezen aan hunne thee besteden. Dan rooste men namelijk de bladen op eene warme plaat; drooge ze zoo, en rolle ze, als zij warm en week geworden zijn, met de vingers in de vlakke hand; daarna laat men ze koud worden. Deze thee verbetert men wezenlijk als men met eene schaar de bladen van de stelen snijdt. Dit is een geschikt werk voor kinderen die daarin een nuttig tijdverdrijf vinden. De ingezamelde voorraad moet in flesschen of bussen bewaard worden, waarin zij tegen de lucht en vooral tegen de vochtigheid beveiligd zijn; anders zou een groot gedeelte van den geur en smaak verloren gaan, hetgeen, bij de Chinesche thee ... wierd zij niet zoo zorgvuldig bewaard.

Als men bij het inzamelen, droogen en bewaren deze voorschriften in het oog houdt, verdient die thee niet alleen met de Oostersche gelijk gesteld maar boven dezelve gesteld te worden. Behalve dat zij denzelfden aangenamen geur heeft als de zoogenaamde groene thee, zoo is zij ook bijzonder aangenaam van smaak, en moet, volgens het oordeel van kundige geneesheeren, zeer gezond en meer overeenkomstig met ons gestel zijn. Overigens gaat die thee gepaard met het groote voordeel, dat wij haar steeds zuiver, onbedorven, echt en krachtig, ook zelfs tegen lage prijzen bekomen kunnen, als men er eenen tak van handel van maakt. In Oostenrijk moet deze thee zelfs in de voornaamste huizen gebruikt en boven de Chinesche verkozen worden. En wat wij van zoo hoog belang achten, het inzamelen en bereiden van de hier aanbevolen thee, biedt gunstige gelegenheid, om arme lieden op het land bezigheid te verschaffen en kan juist daar in het groot worden gedreven, waar armoede heerscht, hetgeen in de meeste bergachtige streken het geval is. — Gij voornamen in den lande, stelt het u ter ernstige taak, de armen te hulp te komen door het verschaffen van nuttige werkzaamheid. Gaat hen met een goed voorbeeld voor, en verzuimt geene gelegenheid om hun het nuttige mede te deelen. Met er van te spreken is echter nog weinig gedaan; de menigte is traag in het aannemen van ontdekkingen en verbeteringen.

De tooverkracht der ratel-slang.

»Toen ik een knaap van dertien jaren was," zegt de heer WILLARD (gelijk HOFFMANN in zijn onlangs uitgegeven werk *Wild Scenes* vermeldt) »zond mijn vader mij uit, om eenig riet te halen. Niet lang was ik met het afsnijden daarvan bezig, als ik eene groote ratel-slang bemerkte; ik zag naar het een of ander om, ten einde er haar mede te dooden; doch geen wapen vindende, liet ik mij door nieuwsgierigheid verleiden om het dier te beschouwen. De slang lag opgerold en maakte met de kleppen het gewone zingende geruisch. Nog niet lang had ik ze beschouwd, of mijne oogen werden bekoord door de glansrijkste, levendigste kleuren, welke de verbeelding scheppen, maar geen penseel schilderen kan; het geel had de overhand, en wel in eene menigte van bonte, bevallige figuren. Tevens werden mijne ooren verrukt door de heerlijkste, zachtste, zamengestelde maar in den hoogsten graad melodieuse en booijende muziek, gelijk ik vroeger noch later ooit meer hoorde, en gelijk mijne fantasie er in anderen toestand volstrekt niet had kunnen droomen. Daarbij voelde ik mij onweerstaanbaar naar de vreesselijke slang getrokken. Daar ik dikwijls ratel-slangen gezien en zelfs gedood had, en mijne zinnen overigens door de glansrijke beelden en de liefelijke muziek geboeid waren, zoo dacht ik aanvankelijk aan geen gevaar; plotseling echter herinnerde ik mij, Indianen — wat ik nooit geloofd had — van de tooverkracht dier slangen te hebben hooren verhalen, en ik wendde mij ontzet af, hetgeen mij slechts met de grootste ... met alle geweld verwijderde, scheen mijn hoofd door eene onzigtbare kracht teruggetrokken te worden, en ik ben stellig overtuigd, dat ik, eenige minuten later, niet in staat geweest zou zijn van het dier weg te komen."

Burgerlijke Stand.

TE ARNHEM:

Van 26 April tot 2 Mei.

Gehuwd: J. H. Seemel met M. Sanders. — G. Magendans met J. J. Wanders. — W. Gemmink met M. Mulder. — F. de Geest met W. Karel. — A. Arnoldus met J. Putman. — A. Brunsveldt met A. M. Jansen. — B. Esveld met G. van Egmond. — G. Rutjes met W. Gorus. — J. J. Tim met G. van Rossum.

Bevallen: J. Hellekate, geb. den Hartog, D. — E. Askamp, geb. Jacmaer, D. — G. Wigman, geb. Sleddering, Z. — M. J. Jansen, geb. Dooijen, D. — D. Gerbrands, geb. Labrant, D. — J. Scholten, geb. van de Poel, Z. — G. Rolvink, geb. Horstink, D. — J. Frequin, geb. Hummeling, D. — E. Eikels, geb. Hendriks, Z. — M. B. Wouters, geb. van Maanen, D. — W. Magendans, geb. Wouters, D. — J. M. Meinders, geb. van Sitteren, Z.

Overleden: J. W. Raadman, 5 j. 1 d. — H. Eibers, gehuwd met H. van den Beitel, 68 j. — E. Hock, 44 j.

TE NIJMEGEN:

Gehuwd: G. J. Jas met J. C. van Meurs. — P. Knipscheer met C. van Roggen. — G. Jansen met T. J. Hermsen. — P. H. W. Mali met C. Hermsen. — G. Gabriels met M. Leenderts. — P. Raafs met E. Huberts. — T. Dirks met T. Kersten. — G. Reijnders met A. P. Hendriks. — W. Hol met W. Stammen. — J. Rutjes met E. Gijsberts. — J. H. Schäfer met A. A. Hachenberg.

Bevallen: J. Wezenaar, geb. Lavue, D. — A. Zurborn, geb. Weilers, D. — J. Janssen Geurts, geb. de Bruijn, D. — C. Jansen, geb. Peters, Z. — J. Degen, geb. Arts, D. — M. J. van Tuijl, geb. de Bosson, Z. — A. Kersten, geb. van de Winkel, Z. — C. R. Meijer, geb. de Gelder, D. — M. C. J. Dujardin, geb. Lambrechts, Z.

Overleden: J. Berends, 40 j. — M. J. van Brienen, 1 m. — G. C. M. Rühle, 51 j. — A. Hamkolk, 57 j. — H. Aalderson, 20 j. — J. Broekema, 4 j. — C. Gantz, geb. Ramijs, 67 j. — P. M. Gulikers, geb. van Kampen, 24 j. — W. Faazen, 70 j. — P. Steenkist, 56 j. — J. H. Ros, 2 j.

TE ZUTPHEN:

Gehuwd: F. A. Sisoo met A. C. Holtman. — N. Berkel met E. Schoenaker. — J. Melsbach met H. Jolink. — F. Dumelaar met J. P. Timan. — R. Evers met G. Boolting. — J. A. Fernego met B. Lot.

Bevallen: J. Peters, geb. Talboom, D. — D. van Dorst, geb. Mattijssen, D. — G. Hamburg, geb. van Gelder, D. — C. Noorman, geb. van Stratten, Z. — H. Wassink, geb. Doornink, Z. — G. Harmsen, geb. Pieters, D. B. Pourches, geb. Pieters, Z. — H. D. Vredenburg, geb. Levie, D.

Overleden: H. Enzerink, 66 j. — W. H. Spoor, 9 m. — A. Doorsmit, geb. Huurnink, 75 j. — D. W. Went, 2 j.

TE TIEL:

Gehuwd: H. de Kruijf met J. van de Peer.

Bevallen: E. de Weijer, geb. van Someren, Z. — E. Blom, geb. van Someren, Z. — M. Breijer, geb. Wirth, Z.

Overleden: Doodgeb. D. van C. M. T. Nieuwkamp en J. A. van Krieken. — Doodgeb. D. van Mr. H. A. Dijckmeester en D. van der Willigen. — J. Glavimans, huisvrouw van H. S. van Hegesand, 38 j. — D. Buchman, 7 w. J. Gerritsen, 1 j. — G. J. van den Burg, 2 w. — J. ... van Kricken, huisvrouw van C. M. T. Nieuwkamp, 23 j.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 4 Mei 2 El 2 Palm 8 Duim; gewassen 0 Duim; gevallen 6 D.

Advertentiën.

Te Arnhem bij C. A. THIEME, Boekdrukker.